

TEMES EUROPEISTES

Es parla molt d'europèisme. Se'n parla tant que ja fa la sensació que els europeistes siguem majoria. L'element jove, sobretot, s'ha abocat de manera definitiva a l'europèisme.

Sembla que una multitud entusiasta composta de tota mena d'elements renovadors s'hagi embarcat amb nosaltres. Els que volen un món nou es fan europeistes. I s'hi fan donant-se a la il·lusió d'una manera tal que la paraula "Europa" s'ha tornat consigna.

Aquesta és la situació i no podia ésser d'altra. En la nova circumstància és absurd voler mantenir l'estat de coses que plantejaren els estats absolutistes. En pocs anys l'anacronisme de l'Europa que ens ha vist nèixer serà tan tràgic com grotesc.

Era natural que la joventut acollís la nova idea amb entusiasme i que els adeptes es multipliquessin sense cap mena de propaganda. L'europèisme és fill de la problemàtica actual. Tothom que visqui aquesta problemàtica s'ha de sentir europeista. Aquesta és una veritat evident, i Pius XII ha qualificat la unió de "sublim meta política".

* * *

Europa, però, no és una evasió. Creure que Europa és la meta d'una fugida, és un error. I aquest és l'error que estem notant cada vegada més en els nouvinguts que s'anomenen europeistes. Per a ells, i justament a la manera antieuropea, l'europèisme és abstracte.

La incomoditat de l'antiga situació i la necessitat de fugir-ne han motivat en primer terme l'europèisme. És cert que el mandarinisme indefens i retardat davant de la resta del món és insostenible. Però això no és europèisme.

No acceptar la indefensió davant de programes desesperats no és, en substància europèisme. No acceptar la indefensió davant del perill atòmic, no és europèisme. No acceptar la renúncia a l'època interplanetària, no és europèisme.

Tot això representa l'esforç per sortir d'una època de tenebres que ja s'acaba però no és, certament allò que anomenarem, algun dia, Europa. Tots aquests perills han fet necessària Europa. Però l'anhel de sortir-ne no pot ésser anomenat europèisme.

Tota idea que vullguí anomenar-se europèisme ha d'ésser formulada dins una idea d'Europa. I per a fer-se vàlida dins de la nova Europa, no ha d'ésser vàlida només en la localitat sinó dins de tota Europa. Per a ésser vàlida ha d'ésser reconeguda per Europa.

Heus aquí una premissa inqüestionable de tot europèisme. Tot afany que no tingui claretat i consistència per a manifestar-se necessari a Europa, restarà bandejat. Només podrà anomenar-se europèisme quan tingui dimensió europea (1).

Aquest és el nostre problema. No basten programes. Cal una contundent aportació justificadora. Si no volem tenir els espantosos desenganys de sempre, abans de declarar-nos tots plegats europeistes, hem de meditar la nova Europa.

En és necessari un pensament de la catalanitat que sigui també un pensament d'Europa.

JOAN CRUSELLAS

(1) Vegi's el llibre «Els Pobles Joves» de Joan Crusellas. Col·lecció «Nova Europa». Barcelona. Informes en la nostra Direcció.

¿LA MAS VIEJA REPRESENTACION DE LA SARDANA?

Un poco románticamente, pues nunca podremos probar nuestra hipótesis, somos muchos los que creemos que la sardana tiene un origen muy remoto y que acaso nos fué traída por los navegantes mediterráneos que alrededor del año 1000 a. C. se lanzaron a comerciar o a piratear por todos los rincones de nuestro mar. Entre estos navegantes estaban los sardos, a quienes bajo el nombre de SHARDANA se les cita en los textos egipcios entre los "pueblos de mar" que intentaron la invasión del país en el siglo XII a. C. De alguna manera oscura, ellos serían los que darían a conocer a nuestros indígenas la danza en que los danzarines saltan, dándose las manos, en rueda o círculo, que de ellos tomaría su nombre, quedando éste inalterado a través de los siglos. Ya Pella y Forgas sustentó esta teoría.

Todo el Levante español recibiría la influencia musical y ritual que la danza en círculo, de ambiente mediterráneo, significa. De ello teníamos ya un dato precioso en el texto de Estrabón en que nos dice que las mujeres de la Bastetania danzaban en rueda, cogidas de las manos, en las noches de plenilunio. El texto, como vemos, se refiere a las mujeres de la costa mediterránea en el sudeste de España.

No parecía que nuestro conocimiento de las remotas danzas hispánicas pudiera incrementarse, pues es bien sabido que los textos históricos de la Antigüedad son en número limitado y no cabe esperar que se descubran otros nuevos. Pero ha sido, como en tantas otras ocasiones, la Arqueología, la que nos ha permitido, en forma inesperada, completar y mejorar nuestra información sobre la vida de nuestros antepasados de hace 25 siglos.

He considerado siempre como una de las más señaladas muestras del favor con que la Providencia ha queri-